

445

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 21 listopada 1959 r.

w sprawie obrotu mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 4 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 oraz z 1952 r. Nr 44, poz. 300) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Obrotu mięsem z uboju gospodarczego można dokonywać jedynie na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Za mięso z uboju gospodarczego uważa się nadwyżki mięsa pochodzącego z uboju zwierząt rzeźnych, wyhodowanych we własnym gospodarstwie rolnym, powstałe u producentów rolnych po wykonaniu obowiązkowych dostaw lub u producentów zwolnionych od tych dostaw.

2. Producentami rolnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są posiadacze indywidualnych gospodarstw rolnych, spółdzielnie produkcyjne oraz członkowie tych spółdzielni.

3. Za zwierzęta rzeźne, wyhodowane we własnym gospodarstwie, uważa się zwierzęta hodowane przez producenta rolnego przynajmniej przez okres 3 miesięcy przed dokonaniem uboju.

§ 3. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące producentów rolnych zwolnionych od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych stosuje się także do osób, które nie będąc producentami rolnymi wyhodowały zwierzę rzeźne we własnym gospodarstwie.

II. Prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 4. 1. Prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego przysługuje:

- 1) producentom rolnym, którzy wykonali w całości obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych za dany rok lub część obowiązkowych dostaw rocznych przypadającą na dany kwartał i nie zalegają w obowiązkowych dostawach za okresy poprzednie oraz
- 2) producentom rolnym, którzy nie są objęci obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych lub są od tych dostaw zwolnieni.

2. Jeżeli jednak producent zamierza sprzedać mięso z uboju gospodarczego wcześniej niż w kwartale, w którym przypada termin wykonania obowiązkowej dostawy, jest on uprawniony do tej sprzedaży pod warunkiem dostarczenia przynajmniej jednego tucznika na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych.

§ 5. Członkowie spółdzielni produkcyjnych odpowiadający wymaganiom określonym w § 4 ust. 1 mają prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego pod warunkiem, że spółdzielnie produkcyjne, których są członkami, nie posiadają zaległości w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych za okresy poprzednie.

§ 6. 1. Producent może sprzedawać mięso z uboju gospodarczego jedynie na terenie powiatu, w którym znajduje się jego gospodarstwo, oraz w powiatach graniczących z tym powiatem,

2. Na obszarze miast wyłączonych z województw, miast wojewódzkich, Gdyni i Sopotu oraz miast górnośląskiego okręgu przemysłowego mogą sprzedawać mięso z uboju gospodarczego producenci, których gospodarstwa są położone na terenie tych miast, oraz producenci, których gospodarstwa znajdują się w powiatach wymienionych w odpowiednich pozycjach wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Producent rolny może sprzedawać na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych) mięso wieprzowe, wołowe, cielęce, baranie, słonię, sadło, podroby i jelita.

2. Sprzedaż wędlin oraz wyrobów wędliniarskich przez producenta rolnego jest zakazana.

§ 8. 1. Producent rolny sprzedający mięso z uboju gospodarczego powinien posiadać zaświadczenie stwierdzające, że jest do tego uprawniony stosownie do przepisów §§ 4—6 rozporządzenia.

2. Ponadto powinien on posiadać zezwolenie na wprowadzenie mięsa do obrotu, wydane przez organ urzędowego badania mięsa (§ 18).

III. Tryb wydawania zaświadczeń.

§ 9. 1. Zaświadczenia stwierdzające, że producent jest uprawniony do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego, wydają:

- 1) posiadaczom indywidualnych gospodarstw rolnych, objętym obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych, a także producentom rolnym nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów gromadzkich rad narodowych (rad narodowych osiedli),
- 2) spółdzielniom produkcyjnym i ich członkom — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów powiatowych rad narodowych,
- 3) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów miejskich (dzielnicowych) rad narodowych.

2. Na zaświadczeniach stwierdzających prawo do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego (ust. 1) powinny być wymienione powiaty bądź także miasta (§ 6), na terenie których producent może sprzedać mięso. W zaświadczeniach tych oprócz nazwiska producenta wymienić należy również imiona i nazwiska osób, które będą dokonywały sprzedaży (§ 23 ust. 1).

§ 10. Zaświadczenia, o których mowa w § 9, mogą być wydane wyłącznie pod warunkiem przedstawienia przez producenta urzędowego świadectwa miejsca pochodzenia zwierzęcia z adnotacją, że sztuka wyhodowana została w jego gospodarstwie. Na odwrocie przedstawionego świadectwa należy wpisać numer oraz datę wystawienia zaświadczenia.

§ 11. 1. Zaświadczenia, o których mowa w § 9, wydaje się na drukach według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu.

2. Druki zaświadczeń (ust. 1) są drukami ścisłego zachowania.

3. Zabrania się wydawania zaświadczeń na innych drukach niż określone w ust. 1.

4. Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu zaopatrza prezydium rad narodowych w druki, o których mowa w ust. 1.

§ 12. Jedno zaświadczenie uprawnia do sprzedaży mięsa pochodzącego z jednej sztuki zwierzęcia. W zaświadczeniu należy określić rodzaj zwierzęcia.

§ 13. 1. Zaświadczenie wystawia się na nazwisko producenta rolnego lub osoby uprawnionej na podstawie § 3. Zabrania się wystawiania zaświadczeń na nazwisko członków rodziny bądź innych osób, prowadzących wspólne gospodarstwo z producentem rolnym.

2. Jednorazowo może być wydane tylko jedno zaświadczenie, z tym że producentom, którzy zobowiązani są do dostaw obowiązkowych i wykonali całkowicie swoje zobowiązanie roczne, mogą być wydane jednorazowo dwa zaświadczenia, ale o tym samym terminie ważności.

3. W przypadku gdy zachodzi podejrzenie, że producent rolny ubiegający się o zaświadczenie nie wyhodował zwierzęcia we własnym gospodarstwie (§ 2 ust. 3), należy wstrzymać wydanie zaświadczenia i skierować niezwłocznie sprawę do organów powołanych do ścigania przestępstw.

§ 14. Właściwe w sprawach skupu organy prezydiów rad narodowych mogą odmówić wydania zaświadczenia, o którym mowa w § 9, osobom, które były karane za uprawianie spekulacji i nielegalny obrót żywcem lub mięsem.

§ 15. 1. Termin ważności zaświadczenia wynosi 7 dni od daty wystawienia. Termin ważności zaświadczenia nie może być przedłużony.

2. W razie niewykorzystania zaświadczenia w określonym terminie (ust. 1) producent rolny może uzyskać drugie zaświadczenie po zwróceniu zaświadczenia nie wykorzystanego.

§ 16. 1. Wydane zaświadczenia powinny być odnotowane w zeszycie kontrolnym wydanych zaświadczeń, a w przypadkach gdy producent podlega obowiązkowi dostaw zwierząt rzeźnych — również w odpowiedniej rubryce karty dostaw (księgi dostaw).

2. Szczegółowe zasady i tryb wydawania oraz prowadzenia ewidencji zaświadczeń uprawniających do sprzedaży nadwyżek mięsa regulują przepisy wydawane przez Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu.

IV. Wydawanie zezwoleń przez organy urzędowego badania mięsa.

§ 17. 1. Wolno wprowadzać do obrotu tylko takie mięso z uboju gospodarczego, które uznane zostało przez organ urzędowego badania mięsa za zdatne do spożycia.

2. Mięso z uboju gospodarczego dopuszczone do obrotu należy znakować dodatkowo pieczęcią prostokątną z napisem „Uboj gospodarczy”. Odciski tej pieczęci należy umieszczać obok odcisków pieczęci oznaczających zdatność mięsa do spożycia.

§ 18. Zezwolenie na wprowadzenie mięsa do obrotu (§ 8 ust. 2) organ urzędowego badania mięsa umieszcza na odwrocie zaświadczenia stwierdzającego, że producent uprawniony jest do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 19. Organ dokonujący urzędowego badania mięsa powinien pouczyć zainteresowanych, że mięso bezpośrednio po uboju należy poddać w ciągu co najmniej 6 godzin ostudzeniu do temperatury otoczenia oraz że w czasie przewozu należy zabezpieczyć mięso przed zanieczyszczeniem przez owinięcie go w czyste płótno lub papier.

V. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego indywidualnym konsumentom.

§ 20. Mięso z uboju gospodarczego powinno być sprzedawane przede wszystkim indywidualnym konsumentom.

§ 21. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego indywidualnym konsumentom dozwolona jest tylko w miejscach do tego celu wyznaczonych na targowiskach (halach targowych, bazarach, placach targowych).

§ 22. 1. Sprzedaż bezpośrednio konsumentom indywidualnym może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego, w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających łącznie 5 kg mięsa i tłuszczu na jednego nabywcę.

2. Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zabronione. Przypadki, w których jednostki gospodarki uspołecznionej mogą nabywać mięso do dalszej odsprzedaży, określają przepisy §§ 26—32.

§ 23. 1. Sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie, lub najbliższy członek jego rodziny, stale zamieszkały we wspólnym gospodarstwie domowym producenta. Powierzenie sprzedaży innym osobom, a w szczególności rębaczom, jest zabronione.

2. Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług wyrębu mięsa, zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Powierzenie wyrębu innym osobom poza przypadkiem wymienionym w ust. 2 jest zabronione.

§ 24. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych lub kierownicy targowisk przy prezydiach rad narodowych w miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, odbierają od producentów zaświadczenia uprawniające do sprzedaży mięsa, sprawdzając, czy sprzedającym jest osoba wymieniona w zaświadczeniu (§ 9 ust. 2) i czy nie upłynął okres ważności zaświadczenia. Równocześnie w zeszycie kontrolnym, prowadzonym chronologicznie i bieżąco, odnotować należy datę sprzedaży mięsa, imię i nazwisko sprzedającego mięso oraz jego adres, numer kwitu wagowego oraz dane dotyczące zwrotu zaświadczenia (ust. 4) i sprawozdawczości (§ 49).

2. Osoby wymienione w ust. 1 odbierając zaświadczenie obowiązane są wydać producentowi rolnemu kwit wagowy z podaniem następujących danych:

- 1) rodzaj i waga mięsa,
- 2) numer i data zaświadczenia oraz nazwa jednostki, która zaświadczenie wydała (§ 9),
- 3) data zezwolenia organu urzędowego badania mięsa (§ 8 ust. 2),
- 4) wysokość kwoty pobranej tytułem opłat za usługi świadczone na rzecz sprzedawcy mięsa.

3. Sprzedaż mięsa konsumentom przed otrzymaniem kwitu wagowego jest zabroniona.

4. Odebranych zaświadczeń nie zwraca się producentowi rolnemu, a po zakończeniu sprzedaży należy je przekazać z adnotacją „wykorzystane” właściwemu w sprawach handlu organowi prezydiów miejscowej rady narodowej.

5. Właściwe w sprawach handlu organy prezydiów rad narodowych (ust. 4) przekazują otrzymane zaświadczenia organom prezydiów rad narodowych, które je wystawiły.

§ 25. 1. Jeżeli producent rolny nie sprzedał mięsa konsumentom, osoby wymienione w § 24 ust. 1 powinny dokonać na kwicie wagowym, o którym mowa w § 24 ust. 2, adnotacji stwierdzającej, jaka ilość mięsa nie została sprzedana.

2. Mięso nie sprzedane przez producenta rolnego konsumentom indywidualnym może być:

- 1) zabrane przez producentów z powrotem,
- 2) odsprzedane w tymże dniu (gminnej spółdzielni „Samopomoc Chłopska” (GS) lub zakładom żywienia zbiorowego (§§ 26, 30).

VI. Zakup i sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego przez gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska”.

§ 26. 1. GS uprawniona jest do zakupu mięsa z uboju gospodarczego wyłącznie na terenie swojej działalności na targowiskach (halach targowych, bazarach, placach targowych) lub w siedzibie GS. Zakup ten może być dokonywany dopiero po zakończeniu sprzedaży przez producentów rolnych bezpośrednio indywidualnym konsumentom (§ 41).

2. Zabronione jest zakupywanie przez GS w skupie zdecentralizowanym żywca oraz tusz i półtusze zwierzęcych, jak również dokonywanie przez GS zakupów mięsa od producentów w sposób inny niż określony w ust. 1.

3. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez GS we własnej siedzibie powinien odbywać się w masarniach GS bądź w pomieszczeniach, które posiadają odpowiednie warunki do przyjmowania, przerobu oraz przechowywania mięsa.

4. Przy zakupie przez GS mięsa z uboju gospodarczego producent powinien przedstawić kwit wagowy (§ 24 ust. 2), który GS odbiera i załącza do swojej dokumentacji zakupu.

§ 27. 1. Mięso zakupione przez GS od producentów może być przeznaczone do:

- 1) sprzedaży konsumentom indywidualnym w punktach sprzedaży detalicznej GS,
 - 2) sprzedaży innym GS bądź jednostkom gospodarki uspołecznionej (zakładom żywienia zbiorowego innych pionów) w elementach kulinarnych,
 - 3) przerobu w masarniach lub zakładach żywienia zbiorowego GS; w przypadkach gdy mięso z uboju gospodarczego przeznaczone będzie do przerobu w masarni, obowiązują przy magazynowaniu, przerobie, dokumentacji technicznej, układzie asortymentowym produkcji przepisy normujące produkcję z dostaw scentralizowanych.
2. Przerzuty mięsa mogą być również organizowane między poszczególnymi powiatami.

§ 28. Nadzór nad obrotem mięsem z uboju gospodarczego wykonuje członek zarządu GS do spraw zaopatrzenia i produkcji.

§ 29. GS obowiązane są prowadzić oddzielną kartotekę w celu ewidencjonowania zakupów mięsa z uboju gospodarczego.

VII. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez zakłady żywienia zbiorowego.

§ 30. 1. Zakłady żywienia zbiorowego mogą dokonywać zakupu mięsa z uboju gospodarczego wyłącznie w przypadku, gdy ich zapotrzebowanie nie zostało pokryte w ramach zaopatrzenia scentralizowanego i tylko od GS według cen określonych w § 38 ust. 1.

2. W przypadku gdy zapotrzebowanie zakładów żywienia zbiorowego nie zostało pokryte przez GS, zakłady te mogą zakupywać mięso z uboju gospodarczego bezpośrednio od producentów rolnych po zakończeniu przez nich sprzedaży konsumentom indywidualnym. Zakupów tych dokonywać mogą wyłącznie zakłady żywienia zbiorowego upoważnione do tego przez właściwy w sprawach handlu organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej. Zakupy mogą się odbywać tylko w lokalu zakładu żywienia zbiorowego po cenach określonych w § 38 ust. 2.

§ 31. Zabronione jest zakupywanie przez zakłady żywienia zbiorowego żywca, jak również zakupywanie mięsa z uboju gospodarczego w sposób inny niż określony w § 30.

§ 32. 1. Zakłady żywienia zbiorowego prowadzą rejestr zakupu mięsa z uboju gospodarczego według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszego rozporządzenia.

2. Przy zakupie przez zakłady żywienia zbiorowego mięsa z uboju gospodarczego bezpośrednio od producenta producent powinien przedstawić kwit wagowy (§ 24 ust. 2), który zakład odbiera i załącza do swojej dokumentacji zakupu.

VIII. Ceny.

§ 33. Sprzedaż detaliczna mięsa z uboju gospodarczego przez producentów rolnych bezpośrednio indywidualnym konsumentom odbywa się po cenach swobodnie uzgadnianych między producentem a nabywcą.

§ 34. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez uprawnione do tego jednostki gospodarki uspołecznionej następuje po cenach, które ustala się zgodnie z przepisami §§ 35—38.

§ 35. Wojewódzkie (miejskie) komisje cen — w ramach limitów określonych przez Państwową Komisję Cen — ustalają maksymalne ceny zakupu dla poszczególnych powiatów, miast stanowiących powiaty lub grup powiatów swojego województwa.

§ 36. Zarząd GS ustala okresowo cenę zakupu mięsa z uboju gospodarczego w ten sposób, aby nie przekroczyła ona ceny maksymalnej ustalonej przez wojewódzką (miejską) komisję cen i była co najmniej o 5% niższa od cen kształtujących się w danym dniu na miejscowym rynku.

§ 37. GS powinny dążyć do zakupu mięsa po jak najniższych cenach, aby nie dopuścić do zwężki cen na rynku.

§ 38. 1. Zakłady żywienia zbiorowego zakupują mięso od GS po obowiązujących cenach hurtowych.

2. W przypadkach bezpośredniego zakupu mięsa od producenta rolnego (§ 30 ust. 2) zakłady żywienia zbiorowego obowiązane są stosować ceny ustalone przez zarząd GS (§ 36). W ośrodkach miejskich nie objętych działalnością GS zakup powinien być dokonywany po cenach ustalonych przez wydział handlu prezydium miejskiej rady narodowej, który stosuje odpowiednio przepis § 36.

§ 39. 1. Mięso zakupione przez GS w skupie zdecentralizowanym, jak również wyroby z tego mięsa, powinny być sprzedawane po obowiązujących cenach detalicznych.

2. W wyjątkowych przypadkach, gdy sprzedaż mięsa po cenach detalicznych natrafia na trudności ze względu na sytuację rynkową na danym terenie, a przerzut mięsa nie jest możliwy, zarząd GS może ustalić cenę sprzedaży na poziomie niższym umożliwiającym sprzedaż. Cena ta nie może być niższa od faktycznej ceny zakupu powiększonej o obowiązującą marżę detaliczną.

IX. Organizacja sprzedaży na targowiskach.

§ 40. 1. Właściwe w sprawach handlu organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalają — na wniosek właściwych w sprawach handlu organów prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych — miejscowości (dzielnice), w których powinny być zorganizowane na targowiskach miejsca detalicznej sprzedaży mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego.

2. W ośrodkach miejskich sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego powinna być zorganizowana w miejscach przystosowanych do sprzedaży mięsa.

3. W miejscowościach, w których targi odbywają się w dni ściśle określone, właściwe w sprawach handlu organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalają, czy sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego odbywać się będzie codziennie, czy tylko w dni ściśle określone.

4. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w innych miejscowościach i miejscach lub innych dniach niż określone w ust. 1, 2 i 3 jest zabroniona.

§ 41. 1. Właściwe w sprawach handlu organy prezydiów rad narodowych ustalają dla poszczególnych miejscowości określone godziny sprzedaży detalicznej mięsa. Przepis § 40 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Ustalając godziny sprzedaży właściwe w sprawach handlu organy prezydów rad narodowych powinny brać pod uwagę istniejącą na danym terenie podaż mięsa z uboju gospodarczego i zapewnić możliwość sprzedaży przywiezionego mięsa. W razie wzmózonej podaży mięsa z uboju gospodarczego należy odpowiednio zwiększyć liczbę miejsc sprzedaży.

3. Producentowi, który przywiózł na targowisko mięso w ustalonym dniu i czasie (§ 40 ust. 3 i § 41 ust. 1), nie wolno wyznaczyć innego terminu sprzedaży.

§ 42. Uruchomienie sprzedaży detalicznej mięsa na targowiskach może nastąpić wyłącznie po uprzednim przygotowaniu i wyposażeniu miejsc sprzedaży i zapewnieniu stałej kontroli sanitarno-weterynaryjnej.

§ 43. Dni, godziny handlu i warunki sprzedaży detalicznej mięsa w poszczególnych miejscowościach powinny być podane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie na targowiskach przynajmniej na 10 dni przed wyznaczonym dniem uruchomienia miejsca sprzedaży. Wzór ogłoszenia podany jest w załączniku nr 3 do niniejszego rozporządzenia.

§ 44. Właściwe w sprawach handlu organy prezydów rad narodowych obowiązane są do ustalenia regulaminu sprzedaży detalicznej mięsa i dopilnowania przestrzegania go. Regulamin sprzedaży powinien być podany do publicznej wiadomości przez wywieszenie go w punkcie sprzedaży mięsa w miejscu widocznym. Wzór regulaminu podany jest w załączniku nr 4 do niniejszego rozporządzenia.

§ 45. 1. Właściwe w sprawach handlu organy prezydów rad narodowych powierzają organizację miejsca sprzedaży detalicznej, jak również sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad obrotem mięsem przedsiębiorstwom targowiskowym.

2. W miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, prezydium rad narodowych powierzają te funkcje kierownikom targowisk. Do zadań kierowników targowisk w zakresie organizacji obrotu mięsem należy w szczególności:

- 1) organizacja miejsc sprzedaży mięsa,
- 2) kontrola uprawnień sprzedawców do sprzedaży,
- 3) stwierdzenie, czy mięso przed sprzedażą poddano kontroli sanitarno-weterynaryjnej,
- 4) kontrola pobierania opłat,
- 5) dopilnowanie utrzymania porządku zgodnie z przepisami.

§ 46. Spółdzielnie produkcyjne oraz GS mogą wydzierżawić na targowiskach miejsca sprzedaży na określony czas nie dłuższy niż jeden rok. Mogą również wystawiać własne stoiska w miejscu wskazanym przez kierownictwo targowiska.

§ 47. Kierownictwa targowisk w miejscowościach, w których będą zorganizowane miejsca sprzedaży detalicznej mięsa, powinny urządzić na targowiskach wypożyczalnie sprzętu potrzebnego do ważenia, rąbania, cięcia i sprzedaży mięsa, w szczególności wag, odważników, toporów, tasaków, pił do cięcia kości, fartuchów białych itp. Na targowiskach prowadzonych przez przedsiębiorstwa targowiskowe należy zorganizować usługowy wyrąb mięsa przywożonego przez producentów (§ 23 ust. 2).

§ 48. 1. Za usługi ze strony targowiska użytkownicy uiszczają opłaty.

2. Ustala się następujące rodzaje płatnych usług:

- 1) wynajęcie miejsc sprzedaży,
- 2) wypożyczanie wag, odważników, noży, toporów itp.,
- 3) wypożyczanie odzieży ochronnej,
- 4) sprzedaż lodu, papieru itp.,
- 5) wyrąb mięsa na targowiskach prowadzonych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Wysokość i tryb pobierania opłat za usługi wymienione w ust. 2 określają odrębne przepisy.

§ 49. Wydziały handlu prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z woje-

wództw) składają Ministerstwu Handlu Wewnętrznego opracowane na podstawie zebranych z terenu materiałów miesięczne sprawozdania o obrocie mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego według wzorów Głównego Urzędu Statystycznego.

X. Przestrzeganie higieny przy sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 50. Sprzedaż oraz przewóz mięsa powinny odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami sanitarnymi.

§ 51. Mięso z uboju gospodarczego dopuszczone do obrotu podlega kontroli sanitarno-weterynaryjnej na stacji kontroli mięsa danego targowiska niezależnie od badania dokonanego bezpośrednio po uboju (§§ 17—19).

§ 52. 1. Mięso uznane przez lekarza dokonującego kontroli sanitarno-weterynaryjnej, o której mowa w § 51, za niezdatne do spożycia, warunkowo zdatne lub mniej wartościowe nie może być dopuszczone do sprzedaży. Z mięsem tym należy postąpić zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Szczegółowe zasady postępowania organów służby weterynaryjnej w sprawach związanych z dopuszczeniem do obrotu mięsa z uboju gospodarczego oraz kontrolą tego obrotu określają odrębne przepisy wydane przez Ministra Rolnictwa.

§ 53. 1. Miejsca sprzedaży detalicznej o charakterze stałym w halach targowych i bazarach w większych ośrodkach powinny posiadać niezbędne urządzenia sanitarne, wodę bieżącą, kanalizację, posadzkę, stoły sprzedażne łatwo zmywalne lub okute blachą, pieńki do rąbania, wagi do ważenia itd.

2. Punkty detalicznej sprzedaży w mniejszych ośrodkach powinny znajdować się w miejscu o twardej nawierzchni, powinny być zaopatrzone w wodę w miarę możliwości bieżącą i w stoły sprzedażne o powierzchni heblowanej z drzewa nieżywicznego. W miarę możliwości stoły powinny być zaopatrzone w daszki chroniące przed opadami i promieniami słonecznymi.

3. Mięso powinno być nakryte czystym papierem lub białym płótnem.

§ 54. Na targowiskach powinna być zorganizowana służba porządkowa dla zapewnienia utrzymania należytej czystości w miejscach sprzedaży mięsa.

XI. Kontrola obrotu mięsem z uboju gospodarczego.

§ 55. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych, kierownicy targowisk, pracownicy Państwowej Inspekcji Handlowej oraz kontrolerzy Komisji do Walki ze Spekulacją i Nadużyciami w Handlu (KWS) powinni kontrolować, czy przestrzegane są przepisy niniejszego rozporządzenia, a zwłaszcza, czy:

- 1) sprzedawcy przedłożyli zaświadczenia, o których mowa w § 8,
- 2) sprzedawcy nie trudnią się zawodowo nielegalnym handlem mięsem,
- 3) mięso sprzedawane jest w ilościach nie przekraczających 5 kg na osobę (§ 22),
- 4) mięso nie jest nabywane przez indywidualnych konsumentów celem dalszej odsprzedaży,
- 5) zakupu mięsa nie dokonują jednostki gospodarcze lub instytucje do tego nie uprawnione.

2. Osoby wymienione w ust. 1 obowiązane są informować organy Milicji Obywatelskiej o przypadkach nielegalnej sprzedaży i skupu mięsa poza miejscami wyznaczonymi do sprzedaży z uboju gospodarczego.

XII. Przepisy końcowe.

§ 56. Niedozwolone jest dokonywanie zakupów mięsa z uboju gospodarczego przez organizacje lub instytucje z wyjątkiem GS i zakładów żywienia zbiorowego.

Załącznik nr 3.

OGŁOSZENIE

Prezydium : Rady Narodowej w
 podaje do wiadomości, że w dopuszczona jest detaliczna sprzedaż mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego na targowisku przy ul. w następujących dniach w godzinach : :

1. Do sprzedaży detalicznej mięsa są uprawnieni producenci artykułów rolnych, posiadający odpowiednie zaświadczenia, które wydają:
 - 1) posiadaczom indywidualnych gospodarstw rolnych, objętym obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych, a także producentom nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów gromadzkich rad narodowych (rad narodowych osiedli),
 - 2) spółdzielniom produkcyjnym i ich członkom — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów powiatowych rad narodowych,
 - 3) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — właściwe w sprawach skupu organy prezydiów miejskich (dzielnicowych) rad narodowych.
2. Do obrotu dopuszczone jest mięso wołowe, wieprzowe, baranie, cielęce, słonina, sadło, podroby i jelita ostemplowane przez służbę sanitarno-weterynaryjną po uboju i poddane kontroli sanitarno-weterynaryjnej bezpośrednio przed sprzedażą.
3. Sprzedaż detaliczna mięsa może się odbywać tylko w miejscach wyznaczonych na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych).

4. a) Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających łącznie 5 kg mięsa i tłuszczów na jednego nabywcę,
 b) Sprzedaż odbywa się po cenach uzgadnianych między sprzedawcą a nabywcą.
5. a) Sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny stale zamieszkały we wspólnym gospodarstwie domowym producenta. Powierzenie sprzedaży innym osobom jest zabronione.
 b) Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług wyrebu mięsa zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.
 c) Powierzenie wyrebu innym osobom poza przypadkiem wymienionym pod lit. b) jest zabronione.
 d) Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zakazane.
6. Winni przekroczenia przepisów normujących obrót mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego podlegają karom przewidzianym w odpowiednich przepisach.

Przewodniczący

Prezydium : Rady Narodowej

Załącznik nr 4

REGULAMIN RAMOWY PUNKTU SPRZEDAŻY MIĘSA

§ 1. Sprzedaż mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego odbywa się codziennie (lub w dniach wtorkowych, czwartkowych itp. każdego tygodnia). O ile dzień wyznaczony na sprzedaż jest dniem wolnym od pracy, sprzedaż odbywa się dnia poprzedniego.

§ 2. Sprzedaż odbywa się w godzinach od . . . do . . .

§ 3. Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może się odbywać na targowiskach jedynie w miejscach do tego celu wyznaczonych.

§ 4. Sprzedaż mięsa w inne dni i godziny oraz w innych miejscach niż do tego wyznaczone jest niedozwolona.

§ 5. 1. Dopuszczone do sprzedaży są:

- 1) mięso wieprzowe,
- 2) mięso wołowe,
- 3) mięso cielęce,
- 4) mięso baranie,
- 5) słonina,
- 6) sadło,
- 7) podroby,
- 8) jelita.

2. Zakazana jest sprzedaż wędlin oraz wyrobów wędliniarskich przez producenta rolnego.

§ 6. Do sprzedaży detalicznej mięsa uprawnieni są producenci artykułów rolnych, posiadający odpowiednie zaświadczenia wydane przez właściwe w sprawach skupu organy prezydiów rad narodowych.

§ 7. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych lub kierownicy targowisk przy prezydiach rad narodowych w miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, odbierają od producentów zaświadczenia uprawniające do sprzedaży nadwyżek mięsa, sprawdzając, czy sprzedającym jest ten, na którego nazwisko zostało wydane zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny i czy nie upłynął okres ważności zaświadczenia.

2. Osoby wymienione w ust. 1 odbierając zaświadczenie obowiązane są wydać producentowi rolnemu kwit wagowy z podaniem następujących danych:

- 1) rodzaj i waga mięsa,
- 2) numer i data zaświadczenia oraz nazwa jednostki, która zaświadczenie wydała,
- 3) data zezwolenia organu urzędowego badania mięsa,
- 4) wysokość kwoty pobranej tytułem opłat za usługi świadczone na rzecz sprzedawcy mięsa.

3. Rozpoczęcie sprzedaży mięsa przed oddaniem zaświadczenia i otrzymaniem kwitu wagowego jest zabronione.

§ 8. Mięso podlega ponownemu badaniu na stacji kontroli mięsa zorganizowanej na targowiskach.

§ 9. Sprzedaż mięsa, o którym mowa w § 5, odbywa się po cenach uzgadnianych między sprzedawcą a nabywcą.

§ 10. 1. Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego, w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających 5 kg mięsa i tłuszczów łącznie na jednego nabywcę.

2. Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zakazane. Osoby zajmujące się odsprzedażą mięsa lub jego przetworów ścigane i karane będą za uprawianie spekulacji.

§ 11. Po zakończeniu sprzedaży dla bezpośrednich konsumentów prawo zakupu mięsa przysługuje gminnej spółdzielni „Samopomoc Chłopska” na targowisku lub w jej siedzibie, a wyjątkowo zakładom żywienia zbiorowego upoważnionym do tego przez właściwy organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej. Zakłady mogą nabywać mięso z uboju gospodarczego tylko w swoim lokalu.

§ 12. Sprzedaż powinna odbywać się przy zachowaniu obowiązujących przepisów higieniczno-sanitarnych. Sprzedający powinien być ubrany w czystą odzież, posiadać czyste

ręce, powinien być zdrowy, nie dotknięty zakaźną chorobą skórną lub odrażającą.

§ 13. Mięso powinno być przykryte czystym papierem bądź białym płótnem.

§ 14. Sprzedający ma prawo korzystać za opłatą z urządzeń punktu sprzedaży potrzebnych do ważenia, rąbania, cięcia i sprzedaży mięsa, w szczególności wag, odważników, toporów, tasaków, noży, fartuchów białych itp.

§ 15. 1. Sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny wymieniony w tym zaświadczeniu. Powierzanie sprzedaży innym osobom jest zabronione.

2. Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług

wycięcia mięsa, zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Powierzanie wycięcia innym osobom poza przypadkiem wymienionym w ust. 2 jest zabronione.

§ 16. Za usługi ze strony targowisk użytkownicy uiszczą należne opłaty według obowiązujących niżej wymienionych stawek.

§ 17. Opłaty za usługi pobierane są z góry.

§ 18. Nadzór bezpośredni nad obrotem mięsem i przetworami mięsnymi sprawuje przedsiębiorstwo targowiskowe (kierownik targowiska) podległe Prezydium Rady Narodowej.

§ 19. Winni przekroczenia niniejszego regulaminu podlegają karom przewidzianym w odpowiednich przepisach.

§ 20. Regulamin niniejszy wchodzi z życiem z dniem 19 r.

446

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 8 grudnia 1959 r.

w sprawie wykonania ustawy o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223).

§ 2. Jeśli większość pracowników należących do personelu sprzedającego sklepu wyraża zgodę na przyjęcie na siebie odpowiedzialności wspólnej, przedsiębiorstwo może niezwłocznie zawrzeć z nimi umowę o odpowiedzialności wspólnej, o ile pozostałym pracownikom przydzieli pracę równorzędną w tej samej miejscowości.

§ 3. 1. Umowa o odpowiedzialności wspólnej powinna w szczególności określać:

- 1) imienny skład personelu przyjmującego na siebie odpowiedzialność wspólną (art. 2 § 1 ustawy),
- 2) części, w jakich pracownicy odpowiadają za niedobory (art. 2 § 4 ustawy),
- 3) rodzaj pracy (stanowisko, funkcja) pracowników ponoszących odpowiedzialność wspólną.

2. Ustala się wzór umowy o odpowiedzialności wspólnej; wzór ten stanowi załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 4. 1. Pracownik, który powrócił do pracy po rozpoczęciu inwentaryzacji zarządzanej w związku z jego nieobecnością w pracy (art. 6 ustawy), może być zatrudniony w sklepie dopiero od dnia przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji z jego udziałem. Wcześniejsze zatrudnienie go w sklepie może nastąpić tylko z zachowaniem wymagań i na warunkach określonych w art. 5 § 2 ustawy. Według zasady odpowiedzialności wspólnej pracownik ten odpowiada dopiero od dnia przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji z jego udziałem.

2. Pracownikowi, który nie został zatrudniony na warunkach określonych w ust. 1, przedsiębiorstwo powinno przydzielić na czas do najbliższej inwentaryzacji inną pracę równorzędną w tej samej miejscowości.

3. Jeżeli inwentaryzacja zostanie przeprowadzona przed upływem 35 dni nieobecności pracownika w pracy, odpowiedzialność wspólna nieobecnego pracownika trwa tylko do dnia zakończenia tej inwentaryzacji.

§ 5. 1. W razie wypowiedzenia przez pracownika umowy o odpowiedzialności wspólnej (art. 7 § 1 ustawy) należy przed upływem okresu wypowiedzenia przystąpić do przeprowadzenia inwentaryzacji.

2. Jeżeli w czasie od przeprowadzenia inwentaryzacji do wyliczenia sklep był czynny, należy w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia odstąpienia od umowy, określonego w art. 7 § 2 ustawy, przystąpić do ponownej inwentaryzacji.

3. Na pisemne żądanie pracownika, który innemu pracownikowi, ponoszącemu razem z nim odpowiedzialność wspólną, stawia zarzuty, wskazujące na nieprawidłowe wykonywanie obowiązków związanych z pieczę nad powierzonym mieniem, do przeprowadzenia inwentaryzacji należy przystąpić niezwłocznie.

§ 6. Odstępując od umowy o odpowiedzialności wspólnej (art. 7 § 3 ustawy), przedsiębiorstwo przystąpi niezwłocznie do przeprowadzenia inwentaryzacji, chyba że odstąpienie od umowy następuje bezpośrednio po przeprowadzeniu inwentaryzacji zarządzanej z innej przyczyny.

§ 7. 1. W razie wypowiedzenia przez jedną ze stron umowy o pracę z pracownikiem ponoszącym odpowiedzialność wspólną zakończenie inwentaryzacji powinno nastąpić najpóźniej w dniu wygaśnięcia umowy o pracę.

2. W razie rozwiązania stosunku pracy ze skutkiem natychmiastowym lub ustania tego stosunku z innych przyczyn do przeprowadzenia inwentaryzacji należy przystąpić najpóźniej w ciągu 3 dni roboczych od dnia ustania stosunku pracy.

§ 8. 1. Pracownikowi, z którym stosunek pracy został rozwiązany, należy umożliwić udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji. W takim wypadku, jak również w razie niemożności wykonywania pracy, pracownik może wskazać inną osobę, która zamiast niego weźmie udział za zgodą przedsiębiorstwa w przeprowadzeniu inwentaryzacji. Jeśli pracownik nie bierze udziału w przeprowadzeniu inwentaryzacji ani też nie skieruje innej osoby, która by go w tym zastąpiła, przedsiębiorstwo przeprowadza inwentaryzację przez komisję złożoną co najmniej z 3 osób.

2. Pracownikowi, który po ustaniu stosunku pracy bierze udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji, przysługuje wynagrodzenie obliczone według przeciętnej stawki dziennej z ostatniego miesiąca jego pracy. Takie samo wynagro-